

IN HOTEL QUARTIER LATIN BEN JE MET KLASSIEKERS EN YOUNGTIMERS EXTRA WELKOM

Onthaasten in de Ardennen

HOTEL QUARTIER LATIN MIDDEN IN MARCHE-EN-FAMENNE WAS EEN JEZUÏETENSCHOOL, VOOR EEN PROJECTONTWIKKELAAR ER 20 JAAR GELEDEN EEN FRAAI EN FLINK HOTEL VAN MAAKTE. NOSTALGIE IN EEN HISTORISCHE OMGEVING. DE EIGENAAR IS DOL OP KLASSIEKE AUTO'S EN YOUNGTIMERS EN HEEFT EEN TRIUMPH SPITFIRE EN EEN TR3 TE HUUR VOOR EEN ROMANTISCHE RIT DOOR HET VERBAZENDE HART VAN DE ARDENNEN.

Het stond er nog duidelijk in, in dat roadbook. 'De navigatie gebeurt met het bolletje-pijltje systeem.' Eitje voor doorgewinterde automobilisten zoals wij. Maar er stond nog meer: 'De tekeningen moeten steeds van boven naar beneden worden gelezen. Let op de volgnummers!' Duidelijk zat. Maar ach, wij, doorgewinterden, wij lezen immers ook geen gebruiksaanwijzingen. Wij doen alles op basis van gevoel en ervaring. Zo is dat. Gekend Ardennen en hoteleigenaar Eric Poucet stelde de routes een jaar of twee geleden samen. Zelf een enthousiast rallyrijder staat hij zéér verbaasd te kijken als we hem vertellen over onze vergissing. Want wij lazen de tekeningetjes van links naar rechts, zoals we dat een jaar of veertig gewend zijn. Poucet kijkt ons net niet smalend aan en blijft vriendelijk tegen Ons Ollanders. Ach, uiteindelijk kwam het goed. Al had ik aanvankelijk toch echt het idee, dat ik beter mevrouw Te Lintelo als kaartlezer had kunnen verzoeken. Want meneer maakte er het eerste deel van de rit een zootje van.

HOTELIER POUCKET heeft een fraai gasthuis in Marche-en-Famenne, hartje Ardennen, en heeft enkele klassiekers paraat in zijn parkeergarage, waarmee hotelgasten een automobiele promenade door de smakelijke omgeving kunnen maken. Een omgeving, waar je nog kettinghonden ontwaart en waar het lijkt, of alle koeien nog gewoon buiten lopen. Bij ons thuis in Brabant zie je dat ook nog, maar daar subsidieert Campina de boeren tegenwoordig voor. Dat schijnt de melkverkoop te stimuleren. In de Ardennen gaat het er heel wat ouderwets (lees: authentieker) aan toe. Rond Marche-en-Famenne, al bijna Luxemburg, ziet het zwart van de runderen; zwart, wit, bruin, dikbil en Limousin, Schots gehoord en Belgisch bont. Prachtig. Het lijkt of iedereen hier boert of leeft van de bosbouw. Want met regelmaat hoor je een kettingzaag of zie je een met houtblokken

Een ford noemen de Britten zo'n doorwaadbare plek in een rivier(tje). Die Van der Steen zal toch niet denken dat de codriver in het water stapt om te duwen als de Spit het begeeft?

1 Het 17e eeuwse kasteel van Modave telt ruim twintig luxe ingerichte zalen. Het kasteel behoort tot de mooiste van België en kan worden bezocht. **2** Even doorzetten, Van der Steen! Denk maar even dat je nog net zo lenig bent als toen deze auto in 1974 werd gebouwd! **3** 'En, spookt het hier nog een beetje?' Vaak hebben eigenaren geen geld en/of interesse om verlaten kastelen en landhuizen te restaureren. Niet zelden leidt dat uiteindelijk tot sloop. **4** Zie hier een multi-tasking man. Nog even en hij zal ontdekken dat de leesrichting van boven naar beneden voert in plaats van van links naar rechts. **5** Het fraaie decor en de bochtige wegen schreeuwen beurtelings om aandacht. **6** Het ene kasteel na het andere en dan ook nog koeien die in een groene wei lopen. En toch zijn we in de 21e eeuw! **7** Te Lintelo zet na dertig jaar weer het tentje op van een Spitfire. Zo'n simpele moderne omhoog-omlaag kapconstructie? Kom nou, degeneratie is het, degeneratie!

beladen 4x4 door het landschap ploeteren. Toch zitten de treinen naar Brussel, Namen en Luik elke dag overvol. Veel forenzen dus.

HET IS HALF april en het weer belooft niet veel goeds, als we in hotel Quartier Latin horen dat de BMW E30 Baur Cabriolet waarmee we op stap zouden gaan onze afspraak moet afzeggen. Iets met roest aan de ophanging. In de parkeer-garage staan ook nog twee Triumphs: een TR3 en een Spitfire IV. We besluiten dat de laatste nog het best aansluit met het doel van deze onderneming. Een indertijd geliefd product van British Leyland, door sommigen hatelijk aangeduid als 'British Elend'. Je kon zo leuk gerieflijk op een voorwiel zittend de kleppen stellen van het viercilindertje, nadat je de motorkap compleet met spatschermen (à la Jaguar E-type) naar voren had geklapt. Bijrijder Te Lintelo heeft twee Spitfires (en andere Triumphs) bezeten en verhaalt hoe hij aldus regelmatig zat te sleutelen in het vooronder. Het moet een aandoenlijk gezicht geweest zijn.

'Een geluk, dat zo'n Spitfire een wonderlijk korte draaicirkel heeft. Het maakt de vergissingen draaglijk'

WE VERTREKKEN vanuit Quartier Latin, centrum Marche-en-Famenne. Het viercilindertje met zijn trotse inhoud van 1,3 liter en met 63 'horsepower' pruttelt alsof het kond wil doen van vele belevenissen en blijft dat doen nadat de choker teruggeduwd is in het houten dashboard. We stellen vast, dat de kilometerteller niet werkt, evenmin als de snelheidsmeter. Maar ja, in dat stadium lezen we de navigatieaanduidingen nog ruimschoots van links naar rechts, terwijl we ongeveer tweeënehalf uur later leren, dat dat van boven naar beneden moet zijn. Mijn codriver, voortdurend in gevecht met zijn leesbril en aangeboren kippigheid,

reikt me wanhopig het roadbook aan in de hoop dat ik nog wat van de route kan bakken. (Codriver: in mijn herinnering werd het roadboek zo opeens uit mijn handen weggegrist.)

Maar natuurlijk. Nog een geluk, dat zo'n Spitfire een wonderlijk korte draaicirkel heeft. Het maakt de vergissingen draaglijk. Daarnaast stuurt zo'n ding verbazingwekkend zwaar, al kan dat ook met een

te lage bandenspanning te maken hebben gehad (Co-driver: mijn chauffeur is bedorven door een Mazda MX-5).

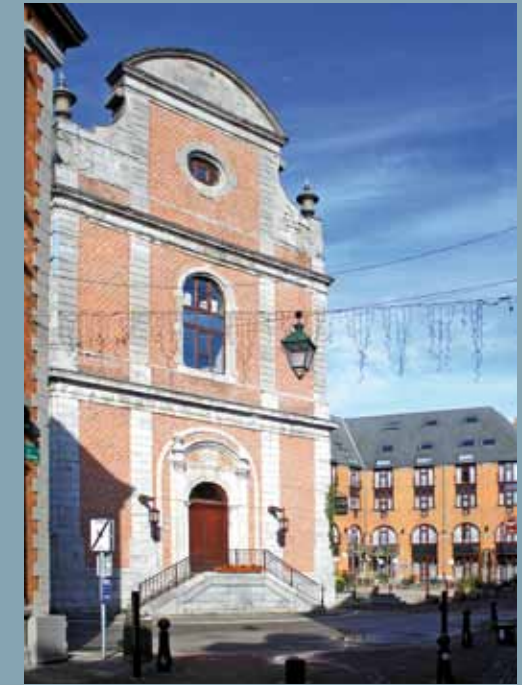
OVERAL WAAR we stoppen – en dat doe je in de Ardennen vaak – dreigt de motor af te slaan, dus houden we hem liever aan de praat met wat extra gas. Dat heeft dan weer gevolgen voor de motortemperatuur, die liever niet boven 100 graden Celsius uit moet komen. U begrijpt, rijden met een klassieker geeft zo zijn zorgen. Zeker als de auto al een heel leven achter de rug heeft, zoals de Spitfire in kwestie. En zijn staat van onderhoud niet helemaal je dát is. Achterin ratelt een kruiskoppeling en de cardanas lijkt niet helemaal in balans. Harder rijden dan 80 km/u doet de leesbril van het aanminnige gelaat van mijn bijrijder trillen, al heeft-ie die voor het volgen van de route al een tijdje niet meer nodig. We houden het kapje gesloten. Enerzijds omdat het nogal frisjes is, anderzijds omdat de lucht vaak een plensbui voorspelt. Die de hele dag uitblijft. Tot laat in de middag, juist wanneer we de auto van het kapje ontdaan hebben. Een hoosbui van amper vijf minuten. Die je meteen leert hoe gerieflijk die hedendaagse cabrio's gemaakt zijn (codriver: zie vorige opmerking over MX-5). De Triumph heeft -tig drukknopjes achter en twee grendels bovenop het frame van de voorruit, maar mijn codriver slaagt erin het klusje te klaren nog voor-

dat er koikarpers hun intrek in het interieur kunnen nemen. Hij doet dat zonder leesbril trouwens.

WE STOPPEN VAAK. Want we hebben de tijd. 'Als je een speler ziet sprinten, is hij te laat vertrokken', zei Johan Crujff eens. Sprinten met een Spitfire is een ongewenst avontuur. In zo'n voiture neem je de tijd. Dat verlangt de auto, maar in de Ardennen doe je het ook vooral om je ogen de kost te geven. Want je kijkt je ogen uit in deze heuvelachtig streek. Dacht je dat de kastelenroute in de Franse Loire-regio te vinden is? Rijd eens naar de Ardennen. Na het ene chateau volgt het andere. En niet van die benauwde: soms zijn ze in gebruik als reusachtige boerenhoeves, soms fraai in hun vervallenheid. Le chateau de Somal bijvoorbeeld. Dateert uit 1557 en was toen bedoeld om de zuidelijke vijandelikheden van de heren van Bouillon weerwoord te bieden. Nu is het een imposante kasteelboerderij. De voormalige eigenaar schonk het na de kruistochten aan de orde van de Tempeliers, je weet wel, dezelfde orde die enige faam opbouwde in de wereld van de horeca. Nu is het weer privé-eigendom. Net als het door prachtig rundvee omgeven Chateau Hodoumont. Diende in feodale tijden uiteraard een militair doel, net als het indrukwekkende slot St. Fontaine, waar we met het

RUST EN RUIMTE

Zo kort bij huis rijd je rond in een totaal andere wereld. Twee nachties Quartier Latin (prettig hotel met een prima restaurant) inclusief ontbijtbuffet en een dagje huur van de Spitfire of de TR3 komt per persoon neer op 250 euro. Al ben je natuurlijk ook meer dan welkom (en goedkoper uit) als je kiest voor je eigen auto. Hotelier Eric Poucet heeft twee routes samengesteld: die van de kastelen, maar ook een-tje die de schoonheid van het landschap benadrukt, met veel mooie bochtige wegen. Poucet: 'Onze gasten genieten in Quartier Latin van de Spa, maar ik wil ze ook de Ardennen laten zien. Ze hoeven niet naar de Elzas of Corsica: deze streek biedt erg veel moois en je bent er zo kort bij. Rust en ruimte bieden we hier.' Inderdaad, alsof je terugkeert naar de zestiger jaren. Overbodig te zeggen dat ook clubs van harte welkom zijn, met talloze mogelijkheden voor speciale (rit)activiteiten. Poucet (47) schaft binnenkort naast de Triumphs nog een MGB aan. 'Die is iets minder fragiel dan de Spitfire.' Hij heeft wel eens gedacht aan een moderne cabrio als een Mazda MX-5: 'Maar dan gaan de gasten hard rijden hè, terwijl ze in de Triumphs kalmaan doen.' En nee, de Escort RS 2000 Mk II waarmee hij deelneemt aan Belgische historische rally's komt niet in het pakket. Net zo min als de Daf 55 Coupé die hij aan het prepareren is voor winterrallies. De vorige, een gewone 55, verloor een deel van zijn voorkant tijdens de historische Boucle de Spa... Zie voor meer informatie www.quartier-latin.be.

Spartaans stuerende Triumphje door een heuse doorwaardbare plaats moeten. Engelsen noemen zoiets een *ford* en de Romeise consul annex veldheer Caesar had er vroeger bij zijn veroveringen in Gallië regelmatig last van.

HIER EN DAAR passeren we een monument dat aan de Eerste of Tweede Wereldoorlog herinnert. Het aantal soldaten, dat hier tussen 1914 en 1918 sneuvelde is enorm. Hele regimenten werden hier en iets verder aan de Somme de dood in gejaagd.

Je wordt stil als je op zo'n monument de namen leest van twee, drie gedode broers. Wie van oorlogsgeschiedenis houdt, kan in de Ardennen zijn hart ophalen. Oude Sherman tanks en in het dorpje Grandmenil zelfs een oude Duitse Panther staan stil te herinneren

'Hele regimenten werden hier en iets verder aan de Somme de dood in gejaagd.'

aan de gruwelen en de waanzin, die na de landing in Normandië tijdens het Ardennenoffensief het einde van WO II inluiden.

In Durbuy verschalken we bij wijze van lunch een lekkere forel in restaurant Grand Café. Koken kunnen ze wel, die Belgen. Net als de Walen. Die bij voorkeur Frans spreken en niet allemaal even vriendelijk zijn. Als ze achter een autostuur zitten tenminste. Telkens als wij weer eens keren of een verkeerde afslag nemen (soms, heel soms, ligt het aan de kaartlezer) komen we wel een toeterende Ardenner tegen. Als we de

Spitfire op een volstrekt leeg en uiterst overzichtelijk kruispunt enigszins slordig parkeren, is daar een claxonnerende en gesticulerende vrachtautochauffeur, die in zijn bejaarde Saviem duidelijk wil maken dat de wegen in dit deel van de wereld horen te zijn als een landings-

1 Het kasteel van Durbuy staat op een steile heiling en dateert in zijn huidige vorm uit de 18e eeuw. Durbuy is overigens een aardig stadje met veel restaurantjes en cafés. **2** Op de begraafplaats van het Gemeenbest in Hotton liggen 700 gesneuvelde Britten en één Pool begraven. In Hotton hielden de geallieerden de Duitsers tegen. Een meer dan historische plek dus. **3** Hèhè, tijdens de terugreis toch nog enkele youngtimers in beeld. Al mag je zo'n Simca 1100 ook al gerust een klassieker noemen. Blijft de Daihatsu minibus nog over.

baan: leeg. Alleen in de steden herken je de westerse wereld. De dorpjes zijn stil en verlaten, het wegdek meestal matig.

TERUG NAAR Marche, waar aannemers al twee jaar bezig zijn de binnenstad overhoop te zetten. Volgend jaar moet de klus geklaard zijn, hopen ze in hotel Quartier Latin, waar de gerant informeert hoe de rit was. 'Julie zijn wel toe aan een pint', informeert hij met Franse tongval naar de bekende weg.

Aardige lui daar. |